

Parochie H. Andreas. Overweging 22 augustus 2021

DE EERSTE LEZING komt uit het boek Jozua, hoofdstuk 24.)

Even vooraf: De profeet Jozua moeten wij historisch plaatsen ná de jarenlange woestijntocht onder leiding van Mozes. Mozes zelf stelde hem op zijn oude dag aan als zijn opvolger, met de uitdrukkelijke opdracht het land Kanaän in bezit te nemen onder bescherming van Jahweh. Het boek Jozua verhaalt die verovering in geïdealiseerde vorm, zoals veel landen hun vaak bloedige start in heldendaden wikkelen.

Nu de tekst:

In die dagen riep Jozua alle stammen van Israël in Sichem bijeen, met de oudsten van Israël, de familiehoofden, de rechters en de schrijvers. Toen zij voor God stonden, richtte Jozua zich tot het volk en sprak: "Zo spreekt de Heer God van Israël: Als gij de Heer niet wilt dienen, kies dan nu wie gij wel wilt dienen: de goden die uw voorouders aan de overkant van de Rivier hebben vereerd of de goden van de Amorieten, in wier land gij woont. Maar ik en mijn familie, wij dienen de Heer." Het volk antwoordde: "Wij denken er niet aan de Heer te verlaten en andere goden te vereren. De Heer onze God heeft ons en onze vaders uit Egypte geleid, uit het land van de slavernij. Hij heeft voor onze ogen grote tekenen verricht en ons beschermd op al onze tochten en tegen alle volken waarmee wij in aanraking kwamen. Ook wij willen de Heer dienen, Hij is onze God."

Het EVANGELIE (van de evangelist Johannes 6, 60-69)

Hieraan gaat vooraf de passage over het optreden van Jezus in de Synagoge van Capharnaüm: daarin zei hij o.m. "ik ben het brood dat uit de hemel is neergedaald Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt heeft het eeuwig leven'. Daarop sluit de evangelielezing van vandaag als volgt aan:

In die tijd zeiden velen van Jezus' leerlingen: "Deze taal stuit iemand tegen de borst. Wie is nog in staat naar Hem te luisteren?" Maar Jezus, die uit zichzelf wist dat zijn leerlingen daarover morden, vroeg hun: "Nemen jullie daar aanstoot aan? Als jullie dan de Mensenzoon zien opstijgen naar waar Hij vroeger was? Het is de geest, die levend maakt, het vlees is van geen nut. De woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en leven. Maar er zijn er onder u, die geen geloof hebben." - Jezus wist inderdaad van het begin af aan wie het waren die niet geloofden en wie Hem zouden overleveren. - Hij voegde eraan toe: "Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij kan komen als het hem niet door de Vader gegeven is." Ten gevolge hiervan trokken velen van zijn leerlingen zich terug en verlieten zijn gezelschap. Waarop Jezus aan de twaalf vroeg: "Willen ook jullie soms weggaan?" Simon Petrus antwoordde Hem: "Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Heilige Gods zijt".

OVERWEGING:

Beste mensen, als we het slot van de evangelietekst van vandaag tot ons laten doordringen, bekruip u dan ook niet het gevoel dat er iets niet helemaal klopt?

Want, is dat nu diezelfde Petrus die enkele dagen daarna een haan doet kraaien in de patio van landvoogd Pilatus met de uitspraak "Meid, Ik ken die man niet eens!"

Maar vandaag blaast hij nog hoog van de toren met 'n heel ander liedje: "Nee heer, wij blijven bij u, want wij weten toch dat u de heilige Gods bent"... Diezelfde Petrus!

Tragisch toch...! Vindt u ook niet...?

Nou ja, hij schijnt wel een impulsief mens te zijn geweest, die Petrus...

Dat kan dan wel wát verklaren, maar niet alles. Gelukkig geeft de liturgie ons vandaag ook nog een andere lezing te overwegen met dezelfde problematiek, namelijk het verhaal van Jozua. Die had blijkbaar goede redenen om zijn landverhuizers voor het blok te zetten. Die toonden namelijk sympathie voor de god van de burens in Kanaän. Daar hadden ze tenminste beelden, van goud nog wel, heel tastbaar en nabij dus, terwijl zij, de Israëlieten, het thuis moesten doen met een onzichtbare Jahweh, waarvan je niet eens een houten beeldje mocht maken, laat staan dat je ervoor mocht feesten!

Jozua was bang dat Jahweh hierdoor geïrriteerd zou raken en zijn handen van het volk zou aftrekken. Vandaar nu zijn ultimatum: "en nu kiézen jullie verdorie: jullie nemen de goden van dat volk hiernaast óf onze Heer. Mijn familie en ik hebben de keuze al gemaakt: voor ons is het de Heer en daarmee uit.' En nu komt het...:

Het volk reageerde: "wij denken er niet aan de Heer te verlaten en andere goden te vereren"; de Heer onze god heeft ons en onze vaders uit Egypte geleid. Hij heeft ons beschermd op al onze tochten en tegen alle volken waarmee wij in aanraking kwamen. Ook wij willen de Heer dienen, Hij is ons God". Dat klonk zó mooi, te mooi eigenlijk om waar te zijn ...

Wij kennen dan ook het verdere verloop van de Bijbelse geschiedenis als één aaneenschakeling van trouw én ontrouw..., datzelfde volk van Israël...

Wat moeten wij daarmee, op deze 21ste zondag? Want ja, achter de keuze van deze teksten zal toch wel een stevige bedoeling schuilen...!

Ik vond dat best moeilijk..., totdat ik me realiseerde dat ook mijn eigen leven één litanie van trouw en ontrouw is ... en misschien zijn er onder U ook die in hun binnenste een Petrus herkennen of zo'n wankelmoedige Israëliet uit het tentenkamp van Jozua.

De vraag is alleen of we dat érg moeten vinden.

Ons leven is toch sowieso één langgerekt pogen om te worden wie we eigenlijk zouden willen zijn...! Dat was natuurlijk ook zo bij Petrus, en ook bij het volk van Israël. En dat geldt voor onszelf als individu én voor ons als parochie.

Zo weten we onder andere heel goed dat onze waarde als mens, maar ook onze kwaliteit als parochie schuilt in wat we voor onze medemens betekenen. Daar hoort ook ons onvermogen bij en ons vallen én opstaan! Dat hebben Petrus en de club van Jozua ons voorgedaan.

En misschien, misschien is dát zelfs de héle reden waarom die verhalen er überhaupt staan: dat we vooral goed weten dat na vallen weer opstaan hoort. En als we opnieuw struikelen wéér opstaan.

Vindt U die gedachte niet heel troostvol, dat besef van opnieuw trouw na ontrouw? Niet in zelfbeklag blijven hangen bij wat er misgaat in ons leven, maar de weg zoeken naar 'beter'.

De bijbel als geheel schetst ons een ideaalbeeld. Niet erg als dat niet wordt gehaald. Wel erg als er niets wordt gepoogd. U kunt er natuurlijk anders over denken, maar zou in Gods bedoelingen 'zoeken' niet belangrijker zijn dan 'vinden', 'proberen' niet belangrijker dan 'slagen', 'vanuit twijfel denken' ook niet belangrijker dan 'zeker weten'? De bijbel schetst ons een 100 procent ideaal, dat als zodanig alleen door de mens Jezus van Nazareth kon worden nageleefd en bij benadering ook nog door zeer sterke karakters. Wij noemen dat heiligen; Andreas is er zo een...

Wat van óns gevraagd wordt is trouwens ook niet mis: het accepteren van onze beperkte mogelijkheden en die inzetten voor elkaar. Beste mensen, moge ons dat lukken! Het zij zo..